

1. Talo jossa pariskunta oli asunut kohta tasan tarkkaan vuoden verran, oli saanut heistä otteen. Sillä talolla oli pahat mielessään. Tai ei oikeastaan itse talolla, vaan sen sieluun ujuttautuneella pahuudella. Talolla oli menneisyys, joka ei ollut tullut edes talon uusien omistajien tietoon, saatika vuokralaisten, jotka nyt taloa asuttivat. Vuoden he sitä sietivät. Hajua. Aluksi he uskottelivat tottuvansa hajuun. Vielä kierompaa oli, että jokin sai heidät uskomaan, että haju pikkuhiljaa vähenisi tuulettamalla ja tuoksulamppuja polttamalla. Mutta niin ei käynyt. Taloa yritettiin jopa remontoida hiukan ja rakenteisiinkin katsottiin. Kaikki oli kuivaa ja materiaali tervettä talon ikään nähden. Mutta haju pysyi ja pikkuhiljaa vieraat ihmisetkin tuntuivat haistavan sen heidän vaatteistaan. Haju alkoi häiritä elämää. Ja niin he olivat päättäneet muuttaa. Mutta jokin esti heitä muuttamasta. Tarkkanenaiset vieraat saattoivat haistaa talossa piilevän pahuuden hajun heti astuessaan sisälle taloon. Suurin osa haistoi jotain, ehkä vanhan talon tunkkaisen, mutta joskus myös kodikkaan tuoksun. Mutta tuon joillekin ehkä liiankin tutun vanhan talon hajun alle kätkeytyi salakavalasti jokin pahempi, uhkaavampi haju. Se sai heidät tuntemaan olonsa hermostuneeksi, pahoivoivaksi, tai että jokin oli pielessä. Hajuun tietysti tottui jokainen, joka oleskeli talossa pidempään. Yleensä jo kahvikupposta juodessa unohtui tuo tympeä haju, joka välillä tulvahteli talon lisäsiiven suunnasta oven sattuessa jäämään raolleen. Kun vieras pääsi kotiinsa, hän huomasi vaatteidensa haisevan selvästi sille talolle. Sen kummemmin ajattelematta vieras laittoi vaatteet pyykkiin. Seuraavalla kerralla talossa vieraillessaan hän ei kuitenkaan laittanut päälle parhaita vaatteitaan. Talo yritti peitellä salaisuuttaan, sillä talon vallannut pahuus uhkasi sitä. Talo itse ei ollut paha. Talo oli komea, mutta ränsistynyt ja se seisoj suurella rehevällä tontilla, jonka toinen puoli oli metsää ja toisella puolella kasvoi omenapuita. Talosta ulospäin uhkuva epämääräinen outouden tunne katosi komean puutarhan, tai muhkeiden lumikinoksien taakse. Pahuus oli sanonut talolle asuttautuessaan sen perustuksiin, että mikäli talo paljastaisi sen olemassaolon, pahuus tuhoaisi talon. Talo oli jo 80- vuotta vanha, mutta sillä oli silti vielä elinvoimaa ja se oli saanut nauttia hyvistä asukkaista useita vuosia. Talon sisuksissa pahuus kihisi. Se halusi pitää asukkaat talossa viimeiseen päivään asti. Sen valta ulottui kuitenkin ainoastaan talon seinien sisäpuolelle. 3. Kuten myöhemmin kävisi ilmi, mitä kauemmin talossa asui, sen vahvemmin pahuus alkoi vaikuttaa asukkaissa. Vuokralaiset olivat yhtäkkiä alkaneet huomata erilaisia haluttomuuden ja saamattomuuden merkkejä. Ensimmäiset merkit talon vastustuksesta heidän lähtöään kohtaan olivat hyvin hienovaraisia vihjailuja. Epäilykset uuden paremman paikan löytymisestä pyörivät jatkuvasti vuokralaisten mielessä. Ensiksi heidän tietysti olisi ilmoitettava mahdollisesta muuttoaikeestaan talon omistajille, jotka olivat hyvin mukavia. Olisi hyvin sääli ilmoittaa heille asiasta. Eihän heillä mikään kiire ollut muuttaa.. Yhtäkkiä talon hajukin tuntui vaimenevan. Pahuus oli huomannut vuokralaisten muuttoaikeet ja pakotti talon näyttämään nyt parhaat puolensa. Pinnistellen talovanhus raotti natisevia ikkunanpieliään, jotta ulkona puhaltava viima pääsisi ujeltamaan sisään ja puhdistamaan pahuuden saastuttamaa ilmaa. Leivinuuni lämmitti nyt täydellä teholla, lämmittäen tuvan paremmin kuin koskaan, ja jopa ikkunat tuntuivat kirkastuneen. Talo vaikutti nyt itseasiassa hyvinkin viehättävältä joka nurkkaa myöten. Mutta kovin kauan talo ei jaksaisi. Pahuus tiivistä olomuotonsa mahdollisimman pieneksi ja huomaamattomaksi, sillä se olisi saamassa vihdoinkin ravintoa. Sen viimeisimmästä aterista oli aikaa jo 50 vuotta. Vain tietynlainen ravinto kelpasi sille. Nämä voimakassieluiset nuoret ihmisolennot olivat sille juuri oikeanlaisia. Jos vuokralaiset viipyisivät vielä 22 päivää, voisi pahuus jälleen voimistua. Ehkäpä jo ottaa näkyvän muodon. Niinpä se kärsivällisesti odotti. Se ei kuitenkaan tiennyt, että talo oli salaa päättänyt toimia sitä vastaan. Pahuuden onneksi talo ei vain tiennyt aikansa olevan vähissä. 4. Oli kulunut viisitoista päivää.

Vuokralaiset olivat yhä talossa. Pariskunta oli yhtäkkiä sairastunut pahaan kuumetautiin. Taudin kourissa rypiessä olivat myös muuttohaaveet jääneet taka-alalle. Talossa vallitsi hiiskumaton hiljaisuus. Kuin kaikki olisivat jähmettyneet hiljaiseen odotuksen tilaan ennen jouluaattoa. Vaikka joulu olikin lähestymässä, sen onnellinen tunnelma ei ylettynyt tämän talon tupaan. Kaikki tuntui olevan hyvin, mutta silti jollain kieroutuneella tavalla hyvin väärin. Talossa löyhkäsi sairaus. Pariskunnan kissat olivat hiljattain alkaneet käyttäytyä oudosti. Ne kävivät vähän väliä avaamassa siipihuoneen oven, jota pidettiin nyt suljettuna. Saatuaan oven auki ne käyskentelivät levottomina pimeässä huoneessa naukuen ja tuijotellen ympäriinsä. Sama toistui useita kertoja päivässä, kunnes rouva pötkäsi oven tuolilla, jotta kissat eivät enää päästäisi kylmää ilmaa tupaan. Talo oli alkanut omituisesti paukkua ja päästellä kummallisia ääniä erityisesti yöaikaan. Ja niin kului taas kolme päivää. Ulkona satoi ensilumi ja pakkasen kiristyi.

5. Se mitä tapahtui ensimmäiseksi kahdentenakymmenentenä päivänä, olisi saanut hyvin monet tavalliset (tai tavallisen talon) ihmiset lähtemään pois talosta välittömästi. Oli viikko jouluaattoon ja pariskunta oli juuri aloittamassa ruoanlaiton, kun talo pimeni. Keittiön katonrajasta kuului pamaus, edellisiä suurempi ja kammottavampi. Pahuuden myrkyttämistä, uneliaan välinpitämättömyydestä mielialastaan johtuen pariskunta ei pahemmin edes kiinnittänyt ääneen huomiota, mutta kissat kyyristelivät uunin päällä pelästyneinä. Pimeässä haparoiden mies sytytteli kynttilöitä. He ajattelivat sähkökatkoksen pimentäneen talon. He laittoivat uuniin tulet ja myöhemmin valmistivat ruoan leivinuunissa. Päivä oli ankean harmaa ja pariskunta painui päiväunille, sillä heitä väsytti hyvin paljon. Sähköt eivät olleet palanneet vielä illallakaan. Talossa alkoi tulla kylmä, vaikka he olivat päivällä polttaneet ison pesällisen puita uunissa. Pakkanen oli kiristynyt ja ulkona näytti -16 c. Hetken kinasteltuaan kumpi hakisi lisää puita liiteristä (pahuus kiristi myös otettaan), he päättivät yhdessä lähteä hiukan haukkaamaan happea. Pukeminen oli hankalaa. He unohtuivat kesken takin pukemisen tekemään jotain muuta, kuten vain istuskelemaan uunin edessä kissoja rapsutellen. Välillä heitä alkoi taas niin hirmuisesti väsyttää, että he riisuivat takin ja istahdivat sohvalle kynttilän valossa tuijottelemaan tylsäkatseisina eteensä. Lopulta kylmyys alkoi jo olla häiritsevää, joten he pakottautuivat ulos sisävaatteisillaan. Pelkät kengät jalassa he astelivat pihalle pakkaseen ja heti siinä samassa, kun he astuivat pihalle kynnykseltä, irroitti talon pahuus heistä hetkeksi otteensa. Tuona hetkenä heidän silmänsä avautuivat ja väsymys oli tipotiessään. Hetkessä he olivat kuin pitkästä talviunesta heränneenä, virkeitä ja täynnä tarmoa, joskin hieman hölmistyneitä. Mutta pian kylmyys pakotti heidät liiterille puita hakemaan. Tupa täytyi saada lämpimäksi. Talo oli lukinnut ulko-oven. Hyvää tarkoittaessaan se ei halunnut päästää pariskuntaa enää sisälle, sillä se aavisti pahuuden kasvaneen lähes täyteen mittaansa. Pahuus olisi aivan pian valmis ottamaan uhrinsa. Pariskunta ei kauan kylmissään lukkiutunutta ovea harmitellut. Niinhän oli käynyt ennenkin. He mursivat sivuoven ja astuivat sisälle perähuoneeseen, jonne sivuovi johti. Siellä heitä vastaan tunki käsittämättömän pahan löyhkä, joka iski vasten kasvoja kuin mädäntynyt autiotalon seinä. Hetken ajan vielä ulkoilmasta virkistäytyneenä he ajattelivat heti soittaa talon omistajalle hajusta ja muuttoaikeistaan, mutta koska pahuus asui juuri tuossa osassa taloa, se sai silmänräpäyksessä pariskunnan taas unenomaiseen valtaansa.

6. Kello lähenteli ilta yhdeksää. Tuli oli sytytetty leivinuuniin, mutta se paloi kituisasti. Kynttilät sammuilivat jatkuvassa vedossa, joka tuntui jäätävän kehon jokaisen luunkin. Perähuoneen ovi retkotti selällään ja sieltä tulviva haju oli voimistunut pikkuhiljaa tuntien kuluessa. Pariskunta ei enää sitä haistanut. Kissat värjöttelivät vilttien alla toisiinsa kääriytyneinä. Puhelimet olivat vaienneet ja pariskunta lakannut keskustelemasta keskenään. He istuivat vilttien alla kuin odottaen jotakin. Puoli yhdentoista maissa sammui uunissa kituva tuli. Jostain kuului vanhojen

lautojen natinaa. Katto paukahteli jälleen. Keittiön pöydällä palava suuri kynttilä oli ainoa valonlähde, sillä pienemmät olivat sammuneet jo aikaa sitten. Tajunnan rajamailla häilyvä pariskunta ei liiemmin kuullut, tai ihmetellyt ääniä joita talo päästeli. Kuului huokauksia, raastavaa nitinää ja jos olisi katsonut tarkasti, olisi huomannut tuvan seinän kallistuneen hiukan sisäänpäin. Talo alkoi tuntua hyvin ahtaalta. Kahdeltatoista ääniä seurannut muutaman minuutin hiljaisuus katkesi, kun leivinuuni halkesi äänekkäästi paukahtaen. Pariskunta havahtui ääneen ja tärähdykseen ja heräsi. Katosta tippui ohuena viivana tiilenpölyä ja purua eri kohdista. Kohta tuntui uusi jysähdys ja uuni vavisi liitoksissaan. Yhtäkkiä uunin yläosa alkoi halkeilla moniin pienempiin osiin ja tiilet paljastuivat rappauksen alta. Maali karisi lattialle ja muutaman sekunnin kuluttua koko savupiippu näytti murtuvan ja putoavan sisäänpäin pöläyttäen tupaan kunnon pilven tuhkaa. Sohvaltaan pariskunta tuijotti kauhistuneena, mutta hievahtamatta laskeutuvaa tuhkapilveä. Koko tupa oli peittynyt harmaan massan alle. Kissat olivat kadonneet jonnekin. 7. Pahuus kihisi raivosta talon sisuksissa. Talo oli pettänyt sen. Kaikki nämä vuodet talo oli uinunut rauhassa sen käskyvallan alla. Nyt se oli kääntynyt sitä vastaan. Mutta pahuus oli vahvempi. Talo oli vanha ja vuosien kuluttama, mutta pahuus oli lähes iätön. Ja vihdoin se oli lähes täysissä voimissaan. Vielä pari päivää, niin pahuus olisi täysin valmis nousemaan lattian alta, jossa se oli muhinut vuosia. Mutta nyt talon käydessä sotaan sitä vastaan olisi toimittava tarkkaan harkiten. Jos se tulisi ruokailemaan nyt, päivät eivät olisi vielä täynnä ja sen voimat eivät ehkä riittäisi taltuttamaan mahdollisesti viimeisillä voimillaan vastustelevia ihmissieluja. Onneksi sielut olivat nyt sen vallassa. Mutta talo oli yllättävän vahva. Oliko pahuus aliarvioinut sen? Pariskunta katseli ympärilleen nyt pikkuhiljaa kasvavan epätietoisuuden ja kauhun vallassa. Järkytys oli taas hetkeksi selkiyttänyt heidän mieliään ja hetken aikaa he molemmat etsiskelivät puhelimiaan ottaakseen yhteyttä johonkuhun, mutta puhelimet olivat kadonneet, tai he eivät muistaneet minne olivat ne laittaneet. He haparoivat ympäri tupaa kynttilänvalossa levittäen tuhkaa ympäriinsä. Tuuli ujelsi jäljellä olevan savuhormin raunioissa. Pariskunta puki lisää vaatetta päällensä ja lopulta, kuin yhteisestä ajatuksesta he päättivät siirtyä talon siiven perähuoneeseen, jossa ei ehkä olisi niin kylmä. Pian olisi huominen ja kaikki ongelmat vaikuttivat pienemmiltä päivänvalossa. He uskoivat polttaneensa liikaa puita saaden uunin halkeamaan. Siipirakennus oli muuttunut. Siellä oli kammottava tunnelma. Salaa pahuus oli tehnyt töitään talon sivuosassa, pariskunnan huomaamatta. Seinät olivat alkaneet sinertyä ja mustua. Musta tahmamainen homekasvusto levisi alhaalta lattianrajasta ylöspäin hitaasti, mutta selvästi silmällä havaittavaa vauhtia. Keskellä lattiaa oli lähes pikimusta suuri läntti, jossa lattia oli selvästi kohonnut. Kohouma hengitti. He olivat kietoutuneet peittoihin ja istuivat pimeässä nurkassa huomaamatta mitään edellämäinituista seikoista. Jossain talon uumenissa itse talo vaikersi. Ummehtunut homeen ja mädän haju oli viedä pariskunnan tajun kokonaan. He alkoivat jälleen vaipua unimaailmaan. Pahuus oli nyt liian nälkäinen ja himoissaan. Nuo sielut olivat tulleet aivan sen lähetyville. Se tunsu niiden ruumiiden lämmön ja tuoreiden, nuorien ajatuksien ravitsevan voiman. Pahuus ei kestänyt enää. Se päätti hetkensä koittaneen. Vihdoin! Hitaasti, kuin haudasta nouseva ruumis, mutta vielä ruumiiton, se alkoi kohota ylös pullistuneiden lattialankkujen välistä. Jos joku ulkopuolinen olisi tuon hirvittävän näkymän päässyt todistamaan, olisi se luultavasti suistanut hänen mielenterveytensä raiteiltaan lopullisesti. Talon onnettomat vuokralaiset istuivat vieretysten kohouman edessä, näkemättä tuota hulluuden näkyä. Heidän suunsa olivat avautuneet ja heidän sisäänsä virtasi tuon pahuuden löyhkää jokaisella hengenvedolla. He olivat valmiita vastaanottamaan tuon homeisen, hirvittävän maan olennon himoitsevan sielun. Olento ujuttautui kiemurtelevan savupilven lailla kohti uhrejaan. Juuri silloin talon toinen

kissoista sähkötti lähettyvillä. Se oli, pelosta huolimatta, pyrkinyt lähemmäs emäntäänsä ja seiso nyt häntä pörheänä, selkä kaarella ja päästeli mitä kaameampia ulinansekkaisia mourunoita. Pahuus aisti kissan läsnäolon. Sen huomio herpaantui sekunniksi ja se riitti talolle. Talo oli päättänyt toimia. Se keräsi kaiken mahdollisen, vuosien saatossa keräämänsä energian ja päästi sen valloilleen. Sillä hetkellä talon ohi kulkeva vanha nainen pysähtyi huomattessaan talossa jotain outoa. Talo naksahutti ja paukahutti. Ikkunalasit helisivät ja sitten pöksähtelivät rikki yksi toisensa perään. Talo vapisi perustuksissaan. Vanha nainen juoksi, eikä katsonut taakseen. Suuri ikkunalasi rikkoutui pariskunnan selän takana. Sieltä virtasi raikasta pakkasilmaa, joka pahuuden voimasta huolimatta, riitti herättämään heidät huoneestaan. He nousivat vaivalloisesti ylös ja huomasivat talon olevan sortumaisillaan. Heidän yläpuolellaan kattoparru paukahi poikki ja sahanpurua putoili heidän päällensä. Talo huusi ja valitti hajoavan puuaineksen vääntyillessä. Pahuuden aineellistuma hajoili vahvassa tuulenvirrassa ja kauhusta sekaisin se yritti tarttua pariskunnan niin herkullisiin sieluihin. Talo kuitenkin pani parastaan. Se halkaisi talon takaseinän. Ääni sähkötti ihmisraukat pahanpäiväisesti. Pariskunta ryömi pudonneen kattoparrun ylitse ja päättään suojaten he juoksivat eteistä kohti. Olohuoneen katto oli revennyt auki ja aukosta pilkotti kuu. Kissat juoksivat heidän edellään. Eteisen ovi avautui pamahdus ja irtosi saranoiltaan singoten ulos pimeyteen. Kissat katosivat oviaukosta lumiseen yöhön ja pariskunta heidän perässään. Pettynään ja vihasena pahuus vetäytyi takaisin vääntyneiden lankkujen alle. Yläpuolellaan se tunsu talon tärähtelevän ja lopulta romahtavan katon painuessa sisään, tuoden pöllähdyksen lunta sen mädältä lemuavaan onkaloon. Talo oli mennyttä. Vaikka paikalle rakennettaisiin joskus uusi talo, tämä taloparka ei enää pahuuden kourissa kärvisteli. Se päästi vielä viimeisen, viimeisen narahduksen ja sitten se oli poissa.